ЗДОБУТЕ ЗАКРІПИТИ, ПРИМНОЖИТИ

Закінчилось перше півріччя четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки. Цей час був сповнений стрімкими темпами розвитку радянської економіки. Прагнучи з честю виконати накреслення XXIV-го з'їзду КПРС, мільйони учасників Всесоюзного соціалістичного змагання успішно борються за те, щоб дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами.

Як і всі радянські люди, наполегливо трудилися в першому півріччі і члени нашого Товариства. З початку четвертого року колективи виробничих об'єднань та УВП УТОГ випустили й реалізували меблів, електроустановочних та металевих виробів, спецодягу, електроприладів та іншої продукції на 56 мільйонів 745 тисяч карбованців, або на 2 мільйони 574 тисячі карбованців більше, ніж було передбачено піврічним завданням.

Вагомих трудових здобутків домоглися на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт». Взявши підвищенні соціалістичні зобов'язання на четвертий рік п'ятирічки, тут з перших днів розгорнули боротьбу за їх виконання й перевиконання. Добре налагоджена організація змагання, його гласність, а також широке використання інших форм ідеологічного забезпечення дали можливість мобілізувати всі наявні резерви збільшення випуску продукції. В результаті піврічний план по реалізації готової продукції Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт» перевиконало на 130 тисяч карбованців.

Вагомих виробничих успіхів з початку 1974 року домоглися також колективи трудівників Сумського, Івано-Франківського, Полтавського № 1, Ужгородського № 2, Дрогобицького та інших учбово-виробничих підприємств.

Результати діяльності виробничих об'єднань та УВП нашого Товариства за перше півріччя свідчать про те, що члени УТОГ мають всі можливості для того, щоб успішно виконати річні плани й соціалістичні зобов'язання. Треба закріпити і примножити досягнуте, краще використовувати резерви, підтягувати до рівня передових відстаючі дільниці виробництва. А такі дільниці, навіть колективи, на жаль, ще є. Так, Ворошиловградське УВП з початку року не додало товарів культурно-побутового призначення на 36 тисяч карбованців. Недовиконало план по реалізації меблів за другий квартал на 5 тисяч карбованців Лебединське учбово-виробниче підприємство.

Партійні, профспілкові та первинні організації Товариства цих підприємств повинні ретельно проаналізувати причини цих недоліків і зробити все необхідне, щоб їх подолати. Для цього слід подбати про чітку організацію виробництва, суворий ритм трудового процесу і неухильне додержання технології.

Важливу роль в боротьбі за виконання завдань і соціалістичних зобов'язань мусить зайняти якість вироблюваної продукції. Кожен з нас повинен пам'ятати, що на совість виготовлена продукція, незалежно від того, де вона буде використовуватися, заощаджує суспільству затрати, підносить робітничу гордість.

Друге півріччя потребує ще більшого трудового напруження. Ряд підприємств нашого Товариства, зокрема, Житомирське, Комунарське, Дніпропетровське, Кам'янець-Подільське, Сімферопольське, Херсонське та Харківське № 2 не виходять на рубіж п'ятирічки по виконанню взятих зобов'язань. Обов'язок колективів цих УВП зробити все необхідне, щоб надолужити прогаяне і з честю виконати взяті зобов'язання.

У трудових успіхах колективу Дніпропетровського УВП є вагома частка праці і налагоджувальника швейних машин А. А. Прудька. На підприємстві його знають не тільки як справжнього майстра своєї справи, але й як раціоналізатора. Пристосування, що він запропонував до лапки машини, полегшило працю швачки й поліпшило якість строчки.

На фото: А. А. Прудько за роботою.

Фото І. Щербанюка.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (364) | Субота, 6 липня 1974 р. | Ціна 2 коп.

СПІВРОБІТНИЧАЮТЬ УЧЕНІ-ЕНЕРГЕТИКИ СРСР І США

Надзвичайно складну проблему сучасної енергетики — передачу великих потоків електроенергії по надпровідному кабелю — разом розв'язують учені СРСР і США. З радянської сторони у цій роботі бере участь Державний науково-дослідний енергетичний інститут імені Кржижановського. Кореспондент ТАРС попросив директора інституту доктора технічних наук В. І. Левітова прокоментувати хід співробітництва у цій галузі.

— В індустріально розвинутих країнах,— сказав В. І. Левітов,— споживання електроенергії подвоюється кожних десять років. Можна передбачити, що настане час, коли пропускна спроможність навіть надвисоковольтних ліній електропередачі (ЛЕП) буде недостатньою.

Крім того, ці конструкції займають мільйони гектарів земель, у них є ще один мінус — внаслідок опору проводів до споживача не доходить приблизно десять процентів енергії.

Найбільш перспективний метод для усунення втрат — кабель, в якому можна використовувати явище надпровідності. При температурах, близьких до абсолютного нуля, деякі метали, наприклад, ніобій, майже повністю втрачають електричний опір. По такому провіднику можна передавати практично без втрат потужності цілих енергосистем.

У пошуках найбільш вдалого розв'язання цієї проблеми і об'єднали свій науковий технічний потенціал спеціалісти СРСР і США. Уже налагоджено широкий обмін інформацією про результати здійснюваних досліджень. Новини надходять в обидва кінці оперативно, до публікації їх у наукових виданнях. У Москві і Вашінгтоні відбулися симпозіуми з участю провідних учених та інженерів.

У нашому інституті вже діє лабораторна установка, на якій опрацьовуємо модель енерготраси майбутнього. Це надпровідний кабель завдовжки 12 метрів з комплексом устаткування і вимірювальної апаратури для його експлуатації. Як він побудований? Уявіть собі товсту металеву трубу, в якій створено глибокий вакуум. Всередині цієї «сорочки» кабелю укладено ще ряд труб, по яких циркулюють холодні азот і гелій. Вони охолоджують надпровідник з ніобію до мінус 268 градусів за Цельсієм.

Створення великої дослідної установки зв'язане з проведенням великого комплексу досліджень, проектуванням і виготовленням надпровідного кабелю і рефрижераторної техніки. Відповідно до плану співробітництва ми проектуємо і створюємо кабель, наші американські колеги поставляють устаткування для його охолодження.

Робота провадиться в рамках міжурядової угоди про співробітництво між СРСР і США в галузі науки і техніки. Об'єднання зусиль спеціалістів для розв'язання цієї важливої проблеми енергетики дасть змогу дістати результати і швидше, і з меншими затратами для кожної з країн.

Р. АХМЕТОВ.

СЬОГОДНІ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ КООПЕРАТОРА

ДЛЯ БЛАГА ЛЮДИНИ

РОЗПОВІДАЄ ПЕРШИЙ ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ ПРАВЛІННЯ УКООПСПІЛКИ Л. К. СОЛОМАХА

Якими досягненнями зустрічають своє свято кооператори республіки? Які їхні плани на майбутнє? З цими запитаннями кореспондент РАТАУ звернувся до першого заступника голови правління Укоопспілки Л. К. СОЛОМАХИ.

— Споживча кооперація республіки,— сказав Леонід Корнійович,— об'єднує 17 мільйонів пайовиків, обслуговує більш як половину населення України. Втілюючи в життя рішення XXIV з'їзду КПРС, працівники системи споживчої кооперації прагнуть якнайповніше задовольнити попит сільських трудівників на товари широкого споживання, удосконалюють організацію і підвищують культуру торгівлі. Роздрібний товарооборот Укоопспілки торік становив 10,4 мільярда карбованців, або третину всього товарообороту республіки. Трудівникам села дедалі більше продається одягу, трикотажних виробів, шкіряного взуття, меблів, електротоварів та інших предметів широкого вжитку.

Успішно виконуються плани заготівельного обороту, випуску промислової продукції. Зокрема, в 1970—1973 роках сільськогосподарських продуктів і сировини заготовлено на 6,1 мільярда карбованців — майже на 1 мільярд карбованців більше, ніж за минулі чотири роки.

Значно зміцніла матеріально-технічна база споживчої кооперації. За чотири роки в сільській місцевості збудовано близько п'яти тисяч добре оснащених магазинів, 946 підприємств громадського харчування, 94 хлібозаводи.

Широко впроваджуються нові прогресивні методи обслуговування покупців, успішно розвиваються прямі зв'язки з промисловістю.

Радянські люди стали краще вдягатися, більше споживати високоякісних продуктів, більше часу приділяти культурному відпочинкові. Значно зріс попит на товари культурно-побутового призначення. Досить сказати, що в цій п'ятирічці сільським трудівникам продано 1 мільйон 870 тисяч телевізорів, 727 тисяч холодильників, майже на мільярд карбованців меблів, 84 тисячі легкових автомобілів.

Останнім часом особливо популярним стало самообслуговування. Тепер у селах республіки є 33,5 тисячі магазинів без продавця.

Одним з головних завдань кооператорів республіки є розширення і поліпшення обслуговування сільських трудівників безпосередньо на місцях роботи — на тваринницьких фермах, у польових станах, тракторних бригадах.

Нинішній рік у житті кооператорів—особливий. У травні відбувся XII з'їзд уповноважених споживчої кооперації України, а в листопаді збереться всесоюзний IX з'їзд. Кооператори йдуть до цієї події з великим трудовим піднесенням. У відповідь на Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу, вони, як і всі трудящі країни, активно включились у Всесоюзне соціалістичне змагання, прагнуть ознаменувати четвертий, визначальний рік п'ятирічки новими досягненнями.

Зріс міжнародний авторитет кооперативних організацій нашої країни. Радянські кооператори підтримують дружні і ділові зв'язки з кооперативними організаціями більш як 130 держав. В результаті великої роботи, проведеної кооперативними організаціями СРСР та інших соціалістичних країн, Міжнародний кооперативний альянс (МКА) на своєму конгресі в 1972 році прийняв ряд важливих резолюцій щодо основних проблем сучасності і міжнародного кооперативного руху. Серед цих документів — резолюція про мир, у якій дістали відображення основні положення Програми миру, прийнятої XXIV з'їздом КПРС, про об'єднані дії кооперативного і профспілкового руху, про боротьбу проти міжнародних капіталістичних монополій, про сприяння створенню і розвиткові сільськогосподарських, виробничих кооперативів, ліквідацію дискримінаційних категорій членства в МКА.

Кооператори республіки і далі сприямовуватимуть свої зусилля на максимальне задоволення зростаючих потреб трудящих у товарах масового споживання, на успішне втілення в життя величних накреслень XXIV з'їзду КПРС.

(РАТАУ).

У ФОНД МИРУ

Колектив Народного самодіяльного театру Харківського будинку культури здійснив постановку п'єси «В пошуках радості» (автор В. Розов).

Збір коштів від продажу квитків перераховано у фонд Миру.

Колектив театру намітив ці заходи проводити і в майбутньому.

А. РОСИНСЬКИЙ.

НАВЧАННЯ ЕКОНОМІСТІВ

Нещодавно у Києві, на Курсовій базі УТОГ, відбувся семінар молодших економістів підприємств та виробничих об'єднань нашого Товариства.

Під час семінару велика увага була приділена теоретичним питанням, а саме: аналізу господарської та виробничої діяльності підприємств, основним принципам планування та інше.

У роботі семінару взяли участь працівники планового та інших відділів Центрального правління УТОГ, викладачі вищих учбових закладів м. Києва.

За проханням слухачів семінару надалі до плану занять будуть включені конкретні питання планування по техпромфінплану нашого Товариства, про організацію господарського розрахунку підприємств і цехів, розрахунку ефективності нової техніки фінансового плану підприємств тощо.

Л. РАЄЦЬКА,
економіст планового відділу ЦП УТОГ.

ЖИВУТЬ БРАТИ НАД ЖЕВЕДОЮ

«Недалеко від села Сеньківки Городнянського району на Чернігівщині є невеликий зелений пагорб, яких багато в цьому мальовничому краї. І нічим він був би непримітним, коли б не стояв тут бетонний трикутник, на якому стримить, наче готова зірватись у небо, ракета. На гранях трикутника написи: «РРФСР, УРСР, БРСР». Це і є те заповітне місце, де сходяться межі трьох республік-сестер»...

Такий заспів книги «Живуть брати над Жеведою», що вийшла недавно в Політвидаві України. Її автор, працівник городнянської районної газети «Сільські новини» І. П. Дудко, розповідає про росіян, українців і білорусів, які живуть над невеличкою річкою, про їх щирі, братерські взаємини між ними.

Це четверта книжка журналіста. Раніше це ж видавництво надрукувало його твір «Ленін і Чернігівщина», премійований на республіканському конкурсі, і дослідження «М. Г. Кропивницький».

А у «Молоді» торік вийшла документальна повість «Онук комунара». В ній автор хвилююче розповідає про Антуана Гарн'є, що бився на барикадах Парижа і згодом емігрував до Росії.

Прізвище Гарн'є у нас дещо переінакшили. Його стали писати Гарньєр. Сини й онуки відважного комунара стали революціонерами. Балтійський матрос О. М. Гарньєр, прибувши на рідне Полісся після перемоги Жовтневої революції з мандатом, підписаним В. І. Леніним, весь вогонь полум'яного серця віддав боротьбі за владу Рад. Він був комісаром ленінського полку, сформованого 1918 року в тім краї, де протікає річка дружби Жеведа...

М. РОМАНІКА.

Чернігів.

* * *

Колектив трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання успішно справився з піврічним планом по реалізації готової продукції. Особливо старанно попрацювали робітники цеху по випуску реле РПУ-2.

На фото: майстер цеху Марія Іванівна Галкіна й ударниця комуністичної праці слюсар-складальник Євдокія Ткачук, яка систематично виконує норми виробітку в середньому до 130 процентів.

Фото М. Неменмана.

* * *

ВЕТЕРАН „АЗОВСТАЛІ"

На цьому фото, що зроблене в 1937 році, знято групу членів УТОГ міста Маріуполя, нині Жданова. Перший справа вгорі ветеран заводу «Азовсталь» Ілля Іванович Єрмолаєв.

На спорудження велетня металургії Ілля Єрмолаєв прийшов у 1932 році, маючи кваліфікацію слюсаря-інструментальника. Тут він став ініціатором соціалістичного змагання й одним з перших передовиків виробництва. У 1934 році Іллю Івановича було нагороджено Почесною грамотою заводу, яку він свято береже й понині.

Іллі Івановичу в роки першої п'ятирічки було присвоєно звання «Ударник соціалістичного змагання». В колективі цеху він користувався авторитетом і пошаною, а коли настав час І. І. Єрмолаєва тепло провели на заслужений відпочинок.

Я особисто знаю Іллю Івановича по нашій спільній роботі — по колишній Маріупольській організації Товариства глухонімих, де І. І. Єрмолаєв був беззмінним членом правління міжрайвідділу УТОГ. Людина різноманітних інтересів Ілля Іванович ще в довоєнні роки брав участь у художній самодіяльності при Маріупольському клубі глухих, захоплювався грою у шахи.

Нині на квартиру до І. І. Єрмолаєва заходять старі друзі і товариші, молоді члени УТОГ. Іллі Івановичу є що згадати, є що розповісти.

Перебуваючи на заслуженому відпочинку, І. І. Єрмолаєв допомагає збирати членські внески УТОГ. Як найстарішого активіста і ветерана праці заводу «Азовсталь» правління міжрайвідділу УТОГ вже двічі нагороджувало його безплатною путівкою в будинок відпочинку «Сосновий бір».

А. ЛЮБАРЕЦЬ,
ветеран праці.

На фото: група учасників художньої самодіяльності колишнього Маріупольського міжрайвідділу УТОГ.

ЛИСТИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

ВИСТАВКИ, СТЕНДИ

Коли заходиш до читального залу бібліотеки Одеського будинку культури, то зі стін увагу привертають плакати, лозунги, виставки на різні громадсько-політичні теми.

З любов'ю, продумано оформлені, вони доступні всім категоріям читачів. Бібліотека періодично оновлює їх, щоб іти в ногу з життям, з подіями нашої країни.

Наведу назви деяких виставок та стендів: «Велична програма комунізму» — про виконання п'ятирічного плану, «По шляху вказаному Леніним» — про зовнішню політику країни та будови-гіганти, «Час, події, люди»! — календар знаменних подій, «50-років з іменем Леніна» та інші.

Велику, потрібну справу робить бібліотека Одеського будинку культури.

Г. ЮХИМЕНКО.

ПО МІСЦЯХ БОЙОВОЇ СЛАВИ

Нещодавно 64 трудівники Чернігівського учбово-виробничого підприємства побували з екскурсією по місцях бойової слави у Білорусії.

Після зупинки на Кургані Слави біля Мінська члени Товариства відвідали Хатинь.

...Сумний передзвін дзвонів, холодні димарі на місці спалених фашистськими катами 26 селянських хат. 149 чоловік — мешканців, серед них 75 дітей, були зігнані у сарай і спалені.

З скорботою зупинилися чернігівчани перед кам'яною постаттю босого чоловіка, який тримає на руках мертвого онука. В його очах заклик: «Люди! Бережіть мир!»

Передовики виробництва Чернігівського УВП відвідали також фортецю міста Брест. Кожний камінь, кожне дерево розповідають тут про страшні дні і ночі минулого, про героїзм та відвагу радянських людей.

У музеї оборони члени УТОГ дізналися, що серед тих, хто обороняв фортецю, були і чернігівчани: Григорій Панасович Лисенко, Григорій Олександрович Шуст, Федір Андрійович Купрієнко, Іван Васильович Крючков.

Пройшовши дорогами подвигу батьків, ми поверталися додому змужнілими та загартованими. Приклад старшого покоління, яке захистило Батьківщину від фашистської навали, завжди буде жити в наших серцях.

Н. МІХУЛЯ,
швея-мотористка Чернігівського УВП.

НАСТУПИЛИ КАНІКУЛИ

Непомітно минуло два роки нашого навчання в ПТУ № 37. За цей час ми засвоїли технологію швейного виробництва та устаткування, матеріалознавство, конструювання, креслення і спецмалювання, без чого не можна вибрати гарний фасон і правильно його виконати.

Щойно здані екзамени. Відмінні знання з устаткування швейного виробництва та інших дисциплін показали на екзамені Н. Анашкіна, Н. Донченко, Л. Отрошко, А. Послухаєва. Решта дівчат одержали оцінки «добре». Тепер у нас канікули.

Н. МЕЛЬНИКОВА,
учениця Краснолучського ПТУ.

* * *

Нещодавно тридцять чоловік передовиків Білоцерківського учбово-виробничого підприємства побували на екскурсії в столиці нашої Батьківщини — Москві.

Робітники познайомилися з визначними місцями столиці, побували в Кремлі, музеї імені О. С. Пушкіна та інших місцях.

Під час екскурсії члени Товариства відвідали Московський театр міміки і жесту, де познайомилися з новою виставою «Три мушкитери».

Н. ГУЛЬДЯШЕВА,
заступник директора Білоцерківського УВП.

ОДЯГ «СКЛАДАЄ ЕКЗАМЕН»

нові вироби швейників республіки

Близько дев'яти тисяч найменувань виробів запропонують населенню в нинішньому році швейні підприємства України. Вони на 60 процентів обновили асортимент продукції. Багато моделей одягу пройшли атестацію якості і одержали високу оцінку не тільки спеціалістів, а й споживачів. Про пошуки швейників, спрямовані на поліпшення якості продукції і розширення її асортименту, кореспондентові РАТАУ розповідає начальник республіканського виробничого об'єднання «Укршвейпром» О. Л. КОВТУН.

— З настанням весняно-літнього сезону у працівників швейної промисловості завжди прибавляється турбот. Адже з виробничих конвейєрів сходять обнови, і хочеться, щоб вони сподобались покупцям і, носились довго і з приємністю. Девіз соціалістичного змагання швейників: дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами. До цього закликає Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу.

У нинішньому році колективи підприємств зобов'язалися випустити продукції з державним Знаком якості на 60 мільйонів карбованців, замість передбачених планом 35 мільйонів. В магазини надійде значно більше, ніж торік, товарів підвищеного попиту. Серед них — пальта, напівпальта, плащі, костюми, сукні, піджаки, брюки, комплекти із кримплену, пелаксу, штучної шкіри, нових синтетичних матеріалів з поліефірним волокном типу «поліестр». Асортимент продукції — найрізноманітніший.

У попередні роки чоловіки нерідко нарікали на обмежений вибір товару.. Тепер підстав для подібних скарг стає все менше. З конвейєрів наших підприємств сходить велика кількість гарних сучасних плащів, модних курток, піджаків, сорочок нового силуету—приталених. Буде виготовлено майже два мільйони пар «джинсів». Ми повністю задовольнимо попит на цей вид брюк. Літні комплекти одягу мають нарядний вигляд, відрізняються від традиційних костюмів не тільки кроєм, а й тканинами. На зміну шерстяним прийшли згущені бавовняні і лляні з добавками синтетичних волокон. Вони майже не мнуться, добре носяться.

Жіночий гардероб теж поповниться вбранням з нових тканин, серед яких, безперечно, наймодніший—кримплен. З нього в цьому році буде пошито півмільйона виробів.

В продажу з'явиться одяг з натурального і штучного шовку, крепдешину, які випускаються на Київському й Дарницькому шовкових комбінатах, з льону в поєднанні з лавсаном Житомирського та Ровенського льонокомбінатів, ситцю, сатину, бавовняної шерстянки.

Різноманітна кольорова гама тканин. Художники, колористи, десинатори створили багато нових малюнків, які виграють всіма барвами.

Прикрашають одяг фурнітура, оздоблення із шкіри, замші, велюри. Одноколірні тканини широко комбінуються з картатими.

Ми постійно вивчаємо кон'юнктуру ринку, запити споживачів, проводимо атестацію виробів. Наші спеціалісти з початку року переглянули понад тисячу моделей. Більшість із них віднесено до першої і вищої категорії якості. 80 моделей удостоєні державного Знака якості. Частину застарілих фасонів запропоновано протягом першого півріччя зняти з виробництва.

Цього року вперше «складатимуть екзамен» перед атестаційною комісією вироби Євпаторійської, Балківської (на Харківщині) та Ужгородської швейних фабрик.

Колективи Керченської, Краматорської, Ждановської, Красноармійської (на Донеччині) та Первомайської (на Миколаївщині) швейних фабрик, головного підприємства Харківського об'єднання «Дитодяг», Львівської швейної фірми «Маяк» вкладають у створення нових моделей багато смаку, фантазії, дбають про честь марки.

Щоб вироби відповідали сучасним вимогам, високим естетичним зразкам, потрібна нова техніка, чітко налагоджена передова технологія їх виготовлення. Для цього протягом нинішнього року на швейних підприємствах республіки буде встановлено 2300 одиниць нового обладнання, 18 комплексно-механізованих потоків. Два з них — на Малинській і Комунарській швейних фабриках — вже діють. На Хмельницькій введено в експлуатацію новий цех пошиття чоловічих брюк.

— Впровадження намічених заходів,— сказав на закінчення розмови О. Л. Ковтун,— великий розмах соціалістичного змагання, трудовий ентузіазм колективів підприємств сприятимуть виконанню наміченого завдання: випустити в нинішньому році продукції на 2300 мільйонів карбованців, що значно більше, ніж торік.

(РАТАУ).

ПРАЦЯ—ЇХ ГОРДІСТЬ

Разом з усім колективом Шосткинського ордена Жовтневої революції хімічного комбінату ведуть боротьбу за дострокове виконання річного плану і члени нашого Товариства, що там працюють. Передовики виробництва закликали всіх членів УТОГ міської первинної організації та Шосткинського міжрайвідділу наслідувати їх приклад.

З великою повагою ставляться трудівники Шосткинського хімічного комбінату до глухих робітників. Цінують у колективі працьовитість Ніни Афанасенко, Олександри Ольховик та інших. Всі вони сумлінно ставляться до своїх обов'язків, значно перевиконують свої денні завдання.

Зосереджено працює слюсар В. Бурлаков. Це він забезпечує безперебійну роботу машин. Незважаючи на молодість, Вячеслав зарекомендував себе здібним робітником, раціоналізатором.

Всі члени УТОГ, які працюють на Шосткинському хімічному комбінаті, пишаються тим, що у продукції, яку випускає колектив, є і їх частка.

М. КИСІЛЬ,
голова Шосткинського міжрайвідділу УТОГ.

ЇЇ ШАНУЮТЬ ЛЮДИ

Якось у закрійному цеху УВП комісія місцевкому перевіряла стан обладнання і несподівано виявила, що стрічкові ножі, якими працюють Леонід Толбатов та Іван Мурай, в запущеному стані. Робітникам зробили зауваження. Вони пообіцяли краще доглядати механізми. Свідком цієї розмови була настильниця Антоніна Данилівна Пістунова.

Наступного дня, закінчивши робочу зміну, Л. Толбатов та І. Мурай забули за свою обіцянку. Покинувши механізми на розкрійному столі, вони рушили до виходу, але їх зупинила Антоніна Данилівна.

— Одну хвилинку,— рішуче сказала вона.— Що ви вчора обіцяли комісії? Чому не дотримуєте даного слова? Адже на цих механізмах вам доведеться працювати ще й завтра, післязавтра...

Довелося І. Мураю та Л. Толбатову повертатися до свого робочого місця, приводити в порядок сяк-так покинуті стрічкові ножі. Після того випадку А. Д. Пістунова ще довго не забувала перевірити, як її «підопічні» дотримують даного слова аж поки вони не звикли до належного порядку.

...Люблять і поважають Антоніну Данилівну на Сумському учбово-виробничому підприємстві за добре, щире серце, а всякі порушники — побоюються. Вони ж бо знають її відвертий характер, її ставлення до антигромадських проявів.

У закрійному цеху А. Д. Пістунова вже працює чотири роки. Тут вона опанувала трьома суміжними професіями: настильниці, комплектувальниці та крейдувальниці. Свою роботу виконує завжди добросовісно, високо дорожить робітничою честю.

Все нове, що з'являється в цеху, Антоніна Данилівна швидко освоює, не соромлячись вчитися у товаришів по роботі. І з ними так само щедро ділиться своїм досвідом і вмінням.

Робоче місце А. Д. Пістунової завжди в чистоті і порядку.

Доброзичлива, щира Антоніна Данилівна. Вона не тільки чудово працює, але й бере активну участь у громадському житті колективу підприємства. А. Д. Пістунова член місцевого комітету УВП. В минулому році їй присвоїли звання «Почесний ветеран праці», а в нинішньому — її нагороджено медаллю «За трудову відзнаку».

Закінчивши роботу на підприємстві, Антоніна Данилівна поспішає додому, до своїх діточок. Всі троє дочок добре вчаться в школі, зразкові в поведінці. Це, напевне, тому, що сама Антоніна Данилівна завжди і скрізь показує добрий приклад у всьому. На підприємстві не знають жодного випадку, коли б А. Д. Пістунова відмовилась від будь-якої роботи, якщо цього вимагають інтереси колективу, або запізнилась чи допустила бодай якесь найменше порушення...

...Сумське УВП з місяця в місяць нарощує випуск спецодягу. Піврічний план по реалізації готової продукції колектив перевиконав на 140 тисяч карбованців. У цьому трудовому здобутку колективу є, безперечно, і вагомий внесок Антоніни Данилівни Пістунової.

І. ГАЙОВИЙ.

Близько 25 років працює на Черкаському учбово-виробничому підприємстві Іван Федорович Дудура. Сумлінний трудівник, успішно використовуючи всі резерви підвищення продуктивності праці, вже сьогодні видає продукцію в рахунок грудня 1974 року.

На фото: І. Ф. Дудура.

Фото Г. Кузуба.

На Дніпропетровському УВП Ганна Іванівна Братко працює комплектувальницею крою. Ударниця комуністичної праці систематично перевиконує змінні завдання.

Фото І. Березняка.

ТРУДОВІ РУБЕЖІ ВЕТЕРАНА

На Житомирське УВП Галина Волівецька прийшла 20 років тому. Вже з перших днів скромна сільська дівчина показала наполегливість і кмітливість в оволодінні професією швачки-мотористки. Вона приглядалася до роботи досвідчених робітниць, а якщо чогось не розуміла, то не соромилась запитати. Минув деякий час і молода робітниця стала однією з кращих.

Зараз Галина Сергіївна працює на пошитті дитячого одягу. Систематичне виконання змінних завдань на 126 процентів, висока якість вироблюваної продукції дали змогу Г. Волівецькій достроково завершити особисте чотирирічне завдання.

Колись Г. С. Волівецька мріяла працювати так, як працюють кращі робітниці. А тепер, коли сама стала досвідченою, радо допомагає молодим.

Особисту п'ятирічку завершити до 22 квітня 1975 року — дня народження В. І. Леніна. Під таким девізом трудиться сьогодні Г. С. Волівецька.

М. ГУРМАН.

З ДОСВІДУ РОБОТИ

ЯКОСТІ—ПОВСЯКДЕННУ УВАГУ

Серед інших дуже важливих питань економічної роботи, проблемам підвищення якості продукції на нашому підприємстві приділяється особлива увага. З року в рік наш колектив все більше випускає продукції з першого пред'явлення.

Для постійного поліпшення якості продукції у нас розроблений комплекс заходів, що планомірно здійснюється на УВП. Це і впровадження нової техніки, вдосконалення технології, модернізація обладнання, заміна морально застарілих машин новими, сучасними. В цей комплекс входить і підвищення культури виробництва, велика й постійна виховна робота з трудівниками і зміцнення на цій основі виробничої і технологічної дисципліни.

Зацікавленість робітників у постійному поліпшенні якості продукції забезпечує і система матеріального та морального стимулювання, що прийнята на підприємстві.

При розробці систем преміювання робітників на нашому підприємстві ми намагаємось, щоб вони були прості і доступні для розуміння кожному. Робітник повинен ясно бачити і відчувати прямий і безпосередній зв'язок між результатами своєї праці і величиною премії, яку він одержує. Ми намагаємось для кожної професії встановити чіткі, конкретні показники заохочення.

Ось, наприклад, одне із діючих положень. Робітники швейної дільниці преміюються за виконання і перевиконання місячних планів по бригадам, при обов'язковому виконанні асортименту продукції і в залежності від її здачі у відділ технічного контролю з першого пред'явлення.

Премії виплачуються щомісячно в залежності від рівня виконання якісних і кількісних показників при умові виконання ліміту переробок. Максимальний розмір премії не повинен перевищувати 35 процентів відрядного заробітку.

Ці положення про преміювання ми розробляємо, залучаючи до цієї справи робітників. Після цього проекти положень обговорюються на зборах колективів виробництва. Щоденно на п'ятихвилинках, перед початком зміни, старший майстер і контролер ВТК повідомляють робітникам якісні результати роботи за минулий день. Все це підвищує дієвість преміальної системи, відповідальність робітників за якісні результати праці.

Велику роль в посиленні моральних стимулів підвищення якості продукції відіграє у нас соціалістичне змагання за звання «Відмінник якості». Це змагання — складова частина широкої програми бездефектної праці, яка впроваджена у нас на УВП з 1973 року під девізом: «Жодного дефекта».

Змагання набуло на підприємстві широкого розмаху. Нині в ньому беруть участь понад 50 процентів робітників. Присвоєне звання потрібно підтверджувати щокварталу. Багато робітників підтверджують його вже декілька років. Так, наприклад, швачка-мотористка М. К. Берегова підтверджує звання «Відмінник якості» на протязі двох років.

При всій значимості вміло організованої системи морального та матеріального заохочення подальше підвищення якості продукції неможливе без впровадження ряду крупних технічних заходів, встановлення нового, більш удосконаленого обладнання. Наш досвід підтверджує, що вірне використання коштів фонду розвитку виробництва в цьому напрямку дає добрі результати.

Н. ТЕЛЮКОВА,
заст. директора Полтавського УВП-1 по навчально-виховній роботі.

„ЗОЛОТІ РУКИ“

Швея Стася Микицька на Вінницькому УВП працює не так уже й давно — вісім років. Але авторитет у дівчини великий. За цей час вона, як своїх п'ять пальців, вивчила всі операції пошиття трикотажа і на яку операцію не посади—її не наздожене жоден майстер. З боку поглянеш — незрозуміло, як їй все так вдається. Ніби граючись, Стася кладе на столик оверлока майку і ось уже акуратно підшиті її лямки, й інша майка біжить під голкою, і контролери не можуть прискіпатись до її роботи.

— Просто руки в неї такі,— говорить заступник директора УВП С. Баланюк,— золоті руки!..

Сама Стася сміється. В своїй роботі вона не бачить нічого особливого і руки свої золотими не вважає. Весь секрет в економності роботи. Тоді приходить майстерність, віртуозність. Так, але є ще одне: любов до праці, впевненість, що її справа — добра й потрібна.

Звідки вона, ця любов? Може пішла вона від матері Юзефи Микицької, заслуженої колгоспниці, що тридцять років життя, як один день, віддала рідному колгоспові, односельчанам. Або від вітчима— колишнього бійця бригади Котовського, доброї, душевної людини, що, як рідний батько, ввійшов в сім'ю, де одних дітей було семеро душ, і він, не падаючи духом, жив і працював, виховував і виводив в люди цю гомінливу команду. Жодного разу не бачила Стася, щоб сидів він без діла, його великі, теплі руки завжди вміли знайти роботу...

В п'ятнадцять років закінчила Стася школу-інтернат в Новій-Ушиці Хмельницької області. Позаду вісім років навчання, піонерії, тут її приймали до комсомолу, тут вона була піонервожатою, а попереду — Львівська спецшкола... Стася рвалася до навчання, але вона стояла на порозі повноліття, в сім'ї її вважали дорослою і вирішувати дальше життя треба було по дорослому, по великому рахунку. Дитинство кінчилось, треба було допомогати сім'ї. І Стася вирішила по дорослому: школу вона не кине, буде вчитися вечорами, а зараз треба працювати.

У Вінницькому облвідділі УТОГ пам'ятають, як прийшла до них Стася — тендітна дівчинка з великими очима, якій важко було дати її п'ятнадцять з половиною років, хіба що тринадцять—чотирнадцять.

А Стася запам'ятала інше: інструктора виробничого навчання Євгенію Сидоренко, що залишилась для неї прикладом у всьому.

У Микицької тепер свої учениці, молоді дівчата З. Гуцалюк, Л. Кись, Н. Задорожна, а поруч з нею працюють її колишні учениці А. Сисоєва, М. Гапійчук, В. Ліферова— відмінниці виробництва. Як не жаліла Є. Сидоренко свого досвіду і знань, так щедро ділиться ними і Стася. При нагоді заміняла вона і нинішнього інструктора виробничого навчання Н. Свящук і добре справлялася з цією справою.

Ось уже рік без зривів Микицька щомісячно завойовує звання переможця соціалістичного змагання, їй присвоєно звання «Майстер—золоті руки». Її щомісячний виробіток 128—133 процента норми. За підсумками змагання на честь 1 Травня цього року Старомиський райком КП України та виконком районної Ради м. Вінниці занесли її на районну Дошку Пошани...

Виконання головного економічного завдання дев'ятого п'ятирічного плану — нове піднесення матеріального і культурного рівня життя народу,— справа рук, розуму і волі радянських людей і ударна, високопродуктивна праця — вирішальний фактор в здійсненні грандіозних планів партії, підкреслено в рішеннях XXIV-го з'їзду КПРС.

А. Микицька,— одна з тих, хто кожного дня, кожної години шукає нових шляхів підвищення результатів своєї праці. Тому так уважно слухала вона виступи учасників республіканської наради передовиків виробництва, на якій їй вручили нагрудний знак «Переможець соціалістичного змагання 1973 року». А під час поїздки на Чернівецьке УВП, з яким змагаються вінничани, намагалася побачити, дізнатися якмога більше,— щоб усе краще застосувати в своїй роботі. Вже зараз вона трудиться в рахунок травня 1975 року і з нетерпінням чекає дня, коли зможе рапортувати про виконання — на рік раніше строку — особистої п'ятирічки.

М. НИРОВ.

ВШАНУВАННЯ ПРАЦЕЛЮБА

В Чернігівському будинку культури глухих відбувся вечір-портрет ударника комуністичної праці, переможця соціалістичного змагання Миколи Григоровича Боярченка.

Святково прикрашений зал і сцена Будинку культури. В її глибині — заквітчаний портрет В. І. Леніна.

Задовго до початку вечора почали сходитися люди. Грає духовий оркестр. Під звуки «Маршу комуністичних бригад» М. Г. Боярченка запрошують на почесне місце за столом. Надається слово директору Будинку культури М. М. Левченку, який знайомить присутніх з біографією ветерана.

Майстер фабрики індпошиву та ремонту взуття тов. Стукач розповідає про трудовий шлях М. Боярченка.

З 1967 року,—чути над притихлим залом,—Микола Григорович—ударник комуністичної праці. Через два роки він стає ударником служби побуту. В 1970 році — його нагороджено ювілейною медаллю «За доблесну працю. На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

1972 року М. П. Боярченку присвоєно звання «Майстер І класу», через рік — «Майстер—золоті руки».

— А цього року,— під оплески закінчує виступаючий,— Микола Григорович став кавалером ордена Трудового Червоного Прапора. Тому з такою радістю ми вітаємо нашого товариша, віддаємо йому нашу шану за його невтомні і вмілі руки, зичимо ще більших трудових досягнень.

Від імені колективу фабрики Миколу Григоровича вітає директор Н. Д. Марсова, яка вручає йому цінний подарунок і стрічку ветерана праці.

Від адміністрації Будинку культури Боярченку вручили пам'ятну адресу і сувенір, а голова обласного відділу УТОГ Л. В. Пінчук — Почесну грамоту.

Оркестр грає «Піонерський марш». Через зал ідуть піонери і жовтенята, вітають ветерана і рапортують про свої діла.

Після урочистої частини відбувся концерт учасників художньої самодіяльності Будинку культури.

Г. ОТРЮХ,
художній керівник Будинку культури.

В НАШОМУ ГУРТОЖИТКУ

В чотириповерховому гуртожитку Запорізького УВП проживає більша частина трудівників підприємства, переважно молодь. Серед мешканців гуртожитку є й одружені. Для організації їх дозвілля тут ведеться велика робота.

Плани культмасових заходів розробляються вихователем Г. Н. Герею спільно з радою гуртожитку на кожний місяць. Літом, коли настає час відпусток і шкільних канікул (для тих, хто навчається у вечірній школі), звертається особлива увага на поліпшення культмасових заходів. Щоб люди в цей час не нудьгували, організовуються лекції, бесіди, ігри.

Нещодавно з великим успіхом пройшли вечори «Чудеса без чудес», літературні і математичні вікторини, проведені силами викладачів школи робітничої молоді для глухих. З допомогою хімічних експериментів викривались «чудеса» релігії.

Частий гість гуртожитку Євгенія Сидорівна Марущенко — досвідчений педагог. Недавно вона провела цікаву лекцію про виховання дітей і молоді.

Тематика плану культмасових бесід різноманітна і багата.

Тут приділяють увагу літературним вечорам, шашковим турнірам (в гуртожитку проживає чимало першорозрядників з шашок), про кохання і вірність, чистоту людських почуттів, які мають велике виховне значення.

Хочеться навести ще одну деталь. В боротьбі з порушниками розпорядку велику роль грає стінгазета «Перець». На жаль, в гуртожитку ще не перевелися несвідомі люди і такі, що полюбляють заглянути в чарку. Чимало клопоту завдав Ю. Сімферопольський. Любив хлопець випити, погано поводився, не зважав на зауваження. Коли справа зайшла надто далеко, його вирішили виселити з гуртожитку. І тут втрутився колектив.

Зараз хлопця немов підмінили. І працювати став краще...

Багато цінного і корисного можуть підказати педагоги. Та й мешканці гуртожитку не байдужі до пожвавлення культмасової роботи. Заслуговує схвалення те, що вихователька Ганна Назарівна чутливо реагує на пропозиції молоді. Тільки спільними зусиллями можна підняти культмасову роботу на вищий рівень. Цього вона й домагається.

С. МОРДУШЕНКО.

У ГОСТРІЙ БОРОТЬБІ

У першій половині нинішнього року на Україні проводилися республіканські змагання серед учнів спецшкіл-інтернатів для глухих і слабочуючих дітей по чотирьох видах спорту — настільному тенісу, волейболу, баскетболу та легкій атлетиці. Спочатку пройшли зональні зустрічі, а потім найсильніші з тенісистів, баскетболісти та волейболісти зустрілися між собою в Дніпропетровську, Чернівцях та Києві.

Фінальні легкоатлетичні змагання, що завершили спартакіаду учнів спецшкіл-інтернатів республіки, відбулися наприкінці червня в столиці України на стадіоні «Динамо».

Відкриваючи змагання, заслужений майстер спорту СРСР Вячеслав Скоморохов сказав:

— Дорогі друзі! Ви тільки розпочинаєте шлях у великий спорт. Пам'ятайте, що рекорди легко не даються. Треба тренуватися, тренуватися і ще раз тренуватися. Я сподіваюся, що з кожним роком ви виступатимете все краще і незабаром перевершити мої рекорди.

Після підйому прапора розпочинаються змагання. На стометрову дистанцію виходять дівчата. З результатом 13,2 секунди першою перетнула фінішну стрічку Галина Ковальова з м. Ворошиловграда. Друге місце зайняла Люба Булашенко з Києва, на третьому — Віра Дичко з Ужгорода.

Серед хлопців найкращого результату в бігу на 100 метрів домігся учень Миколаївської спецшколи-інтернату Олександр Жеребко. Його час 11,9 секунди. З результатом 12,2 секунди подолав цю дистанцію О. Стативка з м. Жданова. Третє місце зайняв В. Грицаєнко з Києва.

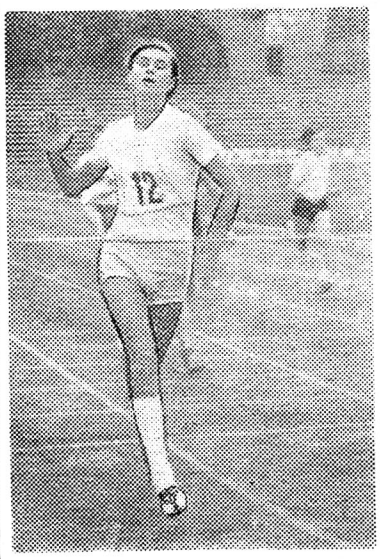

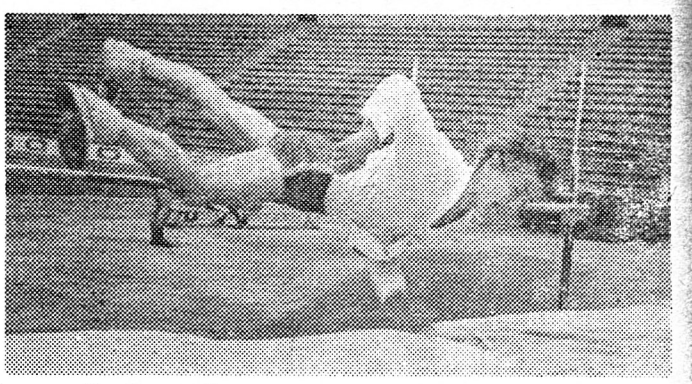

У гострій боротьбі пройшли змагання з бігу на 400 метрів серед дівчат. Найкращі результати показали Г. Фещенко (Київ) та Г. Кирилюк (Одеса). В бігу на дистанції 800 метрів серед хлопчиків першим фінішував А. Квікер з Київської спецшколи-інтернату № 6. Його результат 2 хвилини 8,1 секунди. Другим прийшов М. Пінчуков (Кривий Ріг), третім— А. Ярошевський (Київ).

Потім розпочинаються змагання з стрибків у довжину. Серед дівчат найдальше стрибнула Л. Булашенко, її результат — 4 метри 28 сантиметрів. Серед хлопців — О. Сативка — 5 метрів 72 сантиметри.

У стрибках у висоту планку на рівні 1,3 метра подолала лише Галина Ковальова. На 5 сантиметрів нижче за неї стрибнула М. Гасинець з Ужгорода. Серед хлопців В. Коптенко з Дніпропетровська подолав висоту 1 метр 55 сантиметрів. Однаковий результат — 1,5 метра показали в стрибках у висоту В. Ковальчук з м. Підкаменя Львівської області та В. Биков з м. Жданова.

У штовханні ядра серед хлопців та дівчат найкращих результатів домоглися вихованці Підкамінської та Львівської спецшкіл — Іван Канащук та Галина Цюпка. Їх результат відповідно становить 10 м. 58 см. і 8 м. 34 см. Серед дівчат найдальше метнула гранату Зінаїда Телепенько з м. Піщанки Вінницької області (32 метри 46 сантиметрів) та Микола Матвеєв з Дніпропетровська (38 м. 36 см.).

На закінчення відбулися змагання з піонерського чотирибор'я.

Спартакіада учнів спецшкіл республіки виявила ряд здібних спортсменів, сприяла популяризації фізичної культури серед учнів. Разом з тим, вона показала, що в більшості спецшкіл-інтернатів навчально-спортивна робота стоїть ще на низькому рівні.

Деякі облвно, що безпосередньо відповідають за розвиток фізичної культури і спорту в школах для дітей з дефектами слуху, зовсім не контролюють і не подають допомоги у фізичному розвитку школярів, не сприяють в організації та проведенні змагань. Так, з вини Донецького облвно було зірвано змагання по настільному тенісу Ждановської зони.

В. РЯБЧУК,
відповідальний секретар Української спортивної федерації глухих.

Б. ПЕТРЕНКО.

На фото: на дистанції 100 метрів фінішує Галина Ковальова. Найвище встановлену планку подолав Василь Коптенко. На п'єдесталі пошани переможці піонерського чотирибор'я: Марина Вишневецька (Запоріжжя) — І місце, Марія Поп (Ужгород) — ІІ місце та Олена Петруня (Лебедин) — ІІІ місце.

Фото І. Щербанюка.

СТОРІНКИ СПОРТИВНОЇ СЛАВИ

*ЧЕМПІОН ЄВРОПИ**

У юнака ніби крила виростали, він спокійно без тіні зазнайства вперто удосконалював спортивну майстерність. І ось, у Краснодарі, на всесоюзних змаганнях, подолана ще одна висота. Рекорд —14,0 секунди, який утримувався на Україні 20 років поліпшено. 110 метрів з бар'єрами В'ячеслав подолав за 13,9 секунди. Цей результат у всьому світі належить не багатьом спортсменам.

Червень 1965 року. Х-ті Олімпійські ігри глухих у Вашінгтоні. Спортсмени двадцяти восьми країн приїхали туди виборювати право найсильніших. Тричі на п'єдестал слави виходив В'ячеслав. Із США він повернувся чемпіоном світу серед глухих. Три золотих медалі привіз В. Скоморохов за перемоги з бігу на 110, 200 і 400 метрів з бар'єрами. Його включили до складу збірної команди СРСР.

З того часу він міцно утримує за собою звання одного з найсильніших легкоатлетів світу. А в Алма-Аті у тому ж 1965 році він 200 метрів подолав за 22,8 секунди.

«Спортивна газета» писала:

«...На виході із-за повороту попереду ще обидва фаворити (А. Михайлов, ленінградець, В. Анисимов, киянин — ред.) Але ось на п'ятій доріжці, легко долаючи бар'єри, виходить вперед високий юнак у світлозеленій майці. Це В. Скоморохов із команди України. Він дебютант. Фініш його був настільки стрімким, що Скоморохов за фінішною лінією упав, прокотившись по гладенькій доріжці. Він не тільки вперше став чемпіоном, але й повторив рекорд країни — 22,8.

Серпень 1971 року. Стадіон «Локомотив» переповнений. Тут у Донецьку проводились Всесоюзні особисто-командні змагання глухих легкоатлетів. Про успіхи В'ячеслава Скоморохова я вже знав з розповідей товаришів, із скупих газетних рядків. На цей раз вирішив побувати на змаганнях в Донецьку.

Головний суддя змагань С. І. Ржищин, до якого я звернувся, поглядом показав мені на рослого спортсмена, на майці якого біліла цифра 47.

— Оце і є Скоморохов, слідкуйте за ним,— порадив мені Семен Іванович.

І до кінця змагань я не випускав його з поля зору.

...Сигнал. Білий клубочок диму із стартового пістолета — і з місця наче вітром здуло спортсменів. То був не біг, а політ. Здавалося, ніби птиця з широко розставленими крилами перелітав бар'єри Скоморохов, і знову, ледь торкнувшись землі, біг далеко випередивши суперників. Блискуча техніка, точно розраховані рухи. Він першим пересікає фінішну лінію. Ця перемога тоді в значній мірі визначила перше місце збірної України.

Наше знайомство на стадіоні, а потім листування дали матеріал для цієї розповіді.

Хоча виступ влітку 1971 року у Хельсінкі (Фінляндія) був для Скоморохова невдалим — він збив шостий бар'єр, втратив темп і вийшов на сьоме місце, та ця невдача не вивела спортсмена з рівноваги. Знову допомогла витримка і воля до перемоги.

Уже через місяць, коли в Києві відбувалась зустріч збірних команд легкоатлетів СРСР — ФРН, Скоморохов 400 метрів з бар'єрами подолав за 50,6 секунди. Другим фінішував Дютнер (ФРН)— 51,3 секунди.

При одній із наших зустрічей мені пощастило познайомитись із книгою про Олімпійські ігри.

В одному з розділів книги «Мексіканська симфонія» (автори А. Софронов, В. Вікторов) читаємо:

«Так, Олімпіада в Мехіко вимагала від спортсменів безмежної мужності волі. І часто героями Олімпійських ігр були не тільки переможці, але й ті, хто так і не зміг піднятися на п'єдестал слави. Ми хочемо розповісти про п'яте місце, яке завойоване у фінальному бігу на 400 метрів з бар'єрами радянським спортсменом.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

На фото: Вячеслав Скоморохов у Вашінгтоні під час X Олімпійських ігор глухих.

(Далі буде).

* **Продовження. Початок див. «Наше життя» № 25 від 29 червня ц. р.**

В. о. редактора П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 951—9500. 74 р.